האלימות היהודית ביהודה ושומרון פוגעת קודם כל בישראל

written by יוסי אמרוסי | 23.11.2026

לפני חודש בדיוק כתבתי מאמר שבו התרעמתי על מעשי האלימות של יהודים נגד פלסטינים ביהודה ושומרון. אתמול שוב התבשרנו על מעשים עברייניים וברבריים של קומץ מתיישבים, ושוב מתברר כי התופעה הזאת מחייבת התמודדות נחושה הרבה יותר מצד רשויות המדינה.

ראשית, חשוב להעמיד דברים בפרופורציה. עיקר הטרור ביהודה ושומרון הוא טרור פלסטיני המכוון נגד ישראלים. רובם המכריע של המתיישבים היהודים הם אזרחים שומרי חוק, המגדלים משפחות, עובדים, תורמים לחברה ולביטחון המדינה ומבקשים לחיות בשקט ובביטחון. אין שום הצדקה להכתים ציבור שלם בשל מעשיו של מיעוט אלים.

אלא שדווקא משום כך אסור להקל ראש בתופעה. תקיפות של פלסטינים, הצתת בתים וכלי רכב, השחתת רכוש ואלימות נגד חקלאים הן מעשים חמורים שאין להם מקום במדינת חוק. בחלק מהמקרים, בהתאם לנסיבות ולמניעים, המעשים עלולים להגיע גם לכדי טרור. שום אידיאולוגיה, אמונה דתית, תחושת שליחות לאומית או טענה לבעלות על הארץ אינן מקנות לאיש היתר לפגוע בחפים מפשע.
נכון, לא תמיד ידועות לנו מלוא הנסיבות של כל אירוע. סרטונים המופצים ברשתות החברתיות, משני הצדדים, עלולים להציג תמונה חלקית, ערוכה או מגמתית. לכן חובה לברר כל מקרה לגופו, להבחין בין תוקף למותקף ולא לקבוע אשמה על סמך סרטון בודד. אבל זהירות בבירור העובדות אינה יכולה לשמש תירוץ לעצימת עיניים. כאשר מתבררת התנהגות עבריינית, חובתן של רשויות המדינה לפעול נגדה ללא היסוס.
הפגיעה בפלסטינים חפים מפשע היא בראש ובראשונה עוול מוסרי ופגיעה בשלטון החוק. אך הנזק אינו מסתיים בכך. למעשים הללו יש מחיר כבד גם מבחינת האינטרסים הלאומיים של ישראל.הצתת בית או מכונית, תקיפת חקלאי או התפרעות בכפר פלסטיני אינן נשארות אירועים מקומיים. בתוך זמן קצר הן הופכות לכותרות בכלי התקשורת הבינלאומיים, פוגעות במעמדה של ישראל ומספקות תחמושת למי שמבקשים להציג אותה כמדינה שאינה מסוגלת, או אינה מעוניינת, לאכוף את החוק על אזרחיה.
אין ספק שיש בעולם גורמים עוינים לישראל שינצלו כל אירוע כזה לצורכיהם, לעיתים תוך התעלמות מכוונת מהטרור הפלסטיני. אבל העובדה שהאירועים מנוצלים נגדנו אינה מפחיתה מחומרתם. להפך, היא מחייבת אותנו למנוע אותם ולטפל בהם בנחישות.

חמור לא פחות הוא הנזק הביטחוני הישיר. צה"ל וכוחות הביטחון משקיעים מאמצים עצומים בסיכול הטרור הפלסטיני, בהגנה על היישובים ובמניעת פיגועים. כאשר חיילים נאלצים להקדיש זמן ומשאבים גם לבלימת התפרעויות של יהודים, להפרדה בין מתפרעים לפלסטינים ולמניעת פגיעה באזרחים וברכוש, הם מוסטים ממשימותיהם הביטחוניות המרכזיות.

יתרה מכך, אלימות כזאת עלולה להצית מעגלי נקמה, להחריף את המתיחות בשטח וליצור הזדמנויות נוספות לפעילות טרור. מעשה עברייני אחד עלול להוביל להתלקחות רחבה, שאת מחירה ישלמו בסופו של דבר חיילי צה"ל, המתיישבים ואזרחי ישראל.זהו האבסורד הגדול: מי שמתיימרים לפעול בשם אהבת הארץ, הגנת ההתיישבות וביטחון ישראל, עלולים במעשיהם לפגוע דווקא בכל אלה. הם אינם מחזקים את ההתיישבות אלא מחלישים אותה, אינם מסייעים לצה"ל אלא מכבידים עליו, ואינם תורמים לביטחון אלא מסכנים אותו.
המבחן האמיתי של מדינת חוק

המאבק באלימות הזאת אינו צריך להיות עניין של ימין ושמאל. הוא צריך להיות אינטרס משותף של כל מי שמאמין בזכותה של ישראל להגן על עצמה, בחשיבות ההתיישבות ובצורך לקיים שלטון חוק.מי שמתנגד לטרור פלסטיני חייב להתנגד גם לאלימות עבריינית של יהודים. אין בכך השוואה בין היקף התופעות או בין מאפייניהן, אלא קביעה פשוטה: מדינה ריבונית אינה יכולה להרשות לעצמה שאזרחים ייטלו את החוק לידיהם.
לכן אין להסתפק בגינויים טקסיים לאחר כל אירוע. נדרשים אכיפה עקבית, חקירות יסודיות, העמדה לדין של האחראים ומסר חד־משמעי של ההנהגה המדינית, הביטחונית והציבורית. גם מנהיגי ההתיישבות צריכים להתייצב בחזית המאבק בתופעה, לא רק כדי להגן על שמו הטוב של ציבור המתיישבים, אלא משום שהאלימות הזאת מנוגדת לאינטרסים הבסיסיים שלו.
המדינה חייבת להבטיח כי החוק ייאכף על כל אדם, יהודי או פלסטיני, ללא משוא פנים. זה אינו גילוי של חולשה אלא ביטוי לעוצמתה ולריבונותה.

מדינת ישראל מתמודדת עם אויבים המבקשים לערער את ביטחונה ואת עצם קיומה. היא אינה יכולה להרשות לעצמה להעניק להם נשק תעמולתי, להכביד על כוחות הביטחון ולפגוע בלגיטימיות של מאבקה הצודק בטרור בשל התנהגות חסרת אחריות של מיעוט קיצוני.מי שאוהב את ארץ ישראל אינו רשאי לשרוף אותה. ומי שטוען שהוא פועל למען ביטחון ישראל אינו רשאי לסכן אותו.
פורסם בוואלה, בתאריך 23 בנובמבר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.